

изъ бащината си къща. Той отказа да уреди сину си печатница. Едно, защото нѣмаше потребнитѣ средства, а друго, защото смѣташе сина си малко способенъ да я управлява.

Старецътъ не се измами, дѣто са недовѣрляваше на благоразумието на сина си. Франклинъ въ туй време направи втора погрѣшка. По намѣрение тя не заслужи толкозь укоръ колкото първата, но по своитѣ сѣтнини тя би много по-важна. Единъ приятель на баща му, който са зовеше Вернонъ, бѣ поръчалъ Франклину за да търси въ Филадельфия 35 фунта стерлинги, които му дължиѣяли въ Филадельфия. Тѣзи пари трѣбаше да стоѣтъ непобутнѣти додѣ ги поиска тѣхния притежателъ. Между това Франклинъ имѣ слоботѣта да похарчи тѣзи пари за да помогне на своитѣ другари. Двама негови събратия по наука и по погледи, умни но праздни, искусни въ распри и даже въ книга, но които неможахъ да добиятъ прехраната си въ колониитѣ, плодовици съ кроежи, но безпарични, придружавахъ Франклина изъ Бостонъ за Филадельфия. Единътъ отъ тѣхъ са зовеше *Колинсъ*, другийтъ *Ральфъ*. Тѣ живѣяхъ на негови разноски първий въ Филадельфия, вторий въ Лондонъ. Изведнѣжъ са явихъ тѣ при своя приятель въ края на годината и двамата въ едно време. Като изработената платка на Франклина не стигаше за да поддържа своитѣ приятели, той ущърби повѣреннитѣ му пари. Наистина той имаше намѣрение пакъ да ги допълни, но можаше ли? За негова честь Вернонъ поиска паритѣ слѣдъ много дълго време.